

dy. 609/10-12-58

Από την ιστορία μας

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

Του έκλεκτου συνεργάτου μας

Κ. Χ. Δ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΙ Έπιτ. Γυμνάρχου

Γράφει ο κ. Γ. Δημοτάκις εις δυο φύλλα άλλης εφημερίδος μίαν ιστορικήν περιπέτειαν, ἢ μάλλον φάσιν, ἐπὶ Κρητικῆς Πολιτείας, τῆς 12 Σ) βρίου 1906, καθ' ἣν ἀνεχώρησεν ἐκ Χαλέπας, ὁ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης Ὑπάτος Ἀρμοστής Κρήτης Πρίγκιψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτόπτης καὶ ἐγὼ τοῦ γεγονότος ἐκείνου προσθέτω τὰ ἐν συνεχείᾳ στοιχεῖα:

Συγκεντρώθησαν εἰς Μαλάξαν ἀξιόλογος ἀριθμὸς Καπετανίων καὶ ἄλλων ὀπλοφόρων ἀνδρῶν μὲ σκοπὸν νὰ κατεβοῦν εἰς τὴν Σούδαν καὶ νὰ ἐμποδίσουν βιαίως τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἡγεμόνος. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἐκείνην τῶν Ἐπαναστατῶν οὐδεὶς ἀπολύτως ἐκ τῶν Μαλαξιανῶν ἔλαβε μέρος, πλὴν ἑνὸς καὶ μόνου νεαροῦ, σήμερον μακαρίτου, κραδαίνοντος χαριέντως τὸ κοντὸ γκραδάκι του, διότι οἱ Μαλαξιανοὶ κατὰ τὰ 90% ἐνεπνέοντο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Θερίσου.

Ἦτο Κυριακὴ καὶ ἐλειτούργειτο ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ὁ προστάτης τοῦ χωριοῦ, ὁ θαυματουργός. Ἐπρεπε νὰ πάω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς πρῶην ἱεροσπουδαστῆς καὶ ἱεροφάτης, μαθητῆς δὲ τότε τῆς Β' τάξεως τετραταξίου Γυμνασίου.

Ἐπῆγα «ἐκὼν, ἀέκοντι γε θυμῷ» χωρὶς, ὁμολογῶ νὰ τὸ θέλῃ ἡ ψυχὴ μου. Οἱ τῆς ἀντιστάσεως ἄνδρες ἐκεῖνοι — ἄς τοὺς ὀνομάσωμεν ἔτσι — προσῆλθον ἄθροοι εἰς τὸν ἐκκλησιασμόν, κατὰ δὲ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὁ ἐκ τῶν πρωτοστατῶν — πρὸ πολλοῦ μακαρίτης — Σ.Ε. ἀνήλθεν εἰς τὸ σκαλοπάτι τῆς ἀριστερᾶς πύλης τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐκκλησιαζομένους εἶπε: (ἐνθυμούμαι ἀπαράλλακτο τὸ προοίμιον σὰν νὰ ἦτο γθές).

«Ὅπως μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ παρουσιάσθη ἕνας προδότης Ἰούδας οὕτω μεταξὺ τῶν συμβούλων τοῦ Ἡγεμόνος παρουσιάσθη ἕνας ἄλλος προδότης Ἰούδας, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος... καί...

καί... καί... Συνήλθομεν ἐνταῦθα ἵνα, ἀναχαιτίσωμεν καὶ διὰ τῶν ὀπλῶν ἀκόμη τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ἡγεμόνος, ὃν γενεαὶ γενεῶν ἐπόθησαν...».

Τὴν ἐπακολουθήσασαν κάθοδον τῶν ὀπλοφόρων εἰς Χαλέπαν καὶ τὴν μεσονύκτιον ἀναχώρησιν τοῦ Πρίγκιπος διηγείται ὁ κ. Δημοτάκις.

Σήμερον ἀναλογιζόμεθα ὅτι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἀσφαλῶς ἐνεπνέοντο ἀπὸ πατριωτισμόν, ἐνόμισαν ὅτι ἐξυπηρέτου τὴν Ἐθνικὴν ὑπόθεσιν, διότι δὲν εἶχαν — οἱ ἀρχηγοὶ τῶν τουλάχιστον — τὸ πολῦτιμον πολιτικὸν χάρισμα, ὑπεράνω προσώπων, ἔστω καὶ ὑψηλῶν, «νὰ βλέπουν διὰ τῆς τεθλασμένης».

Καὶ ὅμως ἐντὸς ὀλίγου, μετὰ τὴν πολιτικὴν ἐκείνην ἀλλαγὴν, κατέπλευσαν εἰς τὸν λιμὲν Χανίων πλοῖα φέροντα τοὺς πρῶτους Ἑλληνας ὑπαξιωματικούς καὶ ἀξιωματικούς — ὄνειρο μέγα διὰ τοὺς Κρήτας — καὶ ἀγέλαβον τὴν διοργάνωσιν τῆς περιφήμου Κρητικῆς Πολιτοφυλακῆς, ἣ ὁποία ὡς στρατός, κατέπληξε τοὺς στρατιωτικούς ἀντιπροσώπους τῶν προστατῶν Δυνάμεων διὰ τὴν πληρεστάτην στρατιωτικὴν κατάρτισιν καὶ τὸ γενναῖον στρατιωτικὸν φρόνημα. Ἀπετέλεσε δὲ ἐν συνεχείᾳ τὸ ἡρωϊκὸ 14ον Σύνταγμα Κρητῶν ὑπὸ τὸν Συνανιώτην καὶ ἄλλους γεναίους ἀξιωματικούς, διὰ νὰ δρέψουν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὰς δάφνας τῶν Βαλκανικῶν Νικῶν καὶ νὰ παρασκευάσουν τὴν «Ἐνωσιν». Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνταχθέντων εἰς τὴν διακυβερνητικὴν ἐκείνην μεταβολὴν τῆς Κρητικῆς Πολιτείας ἀνεγνώρισαν ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν ὀρθότητα αὐτῆς, ὁ δὲ ἐξημιμένος χαρακτηρισμὸς «προδότης» δὲν εὑρίσκει πλέον χῶρον οὔτε εἰς τὴν καρδίαν οὔτε εἰς τὰ χεῖλη οὐδενός. Ἔτσι, ἀλήθεια, ἔχει μεγάλην βαρύτητα γιὰ πολλὰ ἀνθρώπινα τὸ τοῦ ποιητοῦ «πόσον ἀλλάσσουν οἱ καιροὶ στὸν κόσμον, ἐδῶ κάτω».

Χ. Δ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΙΣ

Ἐπίτιμος Γυμν) χης